

kal under Provisorismen, og det har været hans Opgave i ikke ringe Grad at afradikalisere den danske Befolknings Tænke-maade til det jævne demokratiske Niveau, som han mente var det bedste og mest passende efter Landets Udviklingsstadium. Jeg forsikrer det ærede Medlem, at er han her med til at kaste Tøjlerne over (til de Radikale og Socialdemokraterne alene under en Situation, hvor man giver de Radikale og Socialdemokraterne hele Arbejdet, hele Ansvaret, men ogsaa hele Æren for det nye Grundlovsforslags Gennemførelse, vil det bidrage til en mægtig Radikalisering af den danske Befolknings Tænke-maade og skabe gunstigere Vækstbetingelser for Socialismens Ideer, end det ellers vilde være tænkeligt.

Maa jeg slutte denne Anbefaling af det foreliggende Forslag med at minde om de Ord, som et tidligere Medlem af Tinget, Søn af en tidligere Folketingsformand, en Mand, som bærer et af de største Navne i dansk Demokrati, udtalte ved Grundlovs-festen i Fjor. Jeg tror, vi burde gøre saa-vel den højtærede Indenrigsministers Ord ved dette Aars Grundlovsfest som den tidligere Indenrigsministers Ord ved forrige Aars Grundlovsfest til Motto ved denne Drøftelse. De Ord, jeg vil minde om, er disse: „Forfatningssagen er *den store Sag*, der nu rykker frem. Lad os glæde os over, at denne store Sag nu kan *give Kraft og Liv*“ — og den vil give Kraft og Liv til alle dem, som ærligt fører den videre — „og *vejre Goldhed, Surhed og Personkævl bort*“. Lad os føle os som Nationens Repræsentanter, som den højtærede Konseilspræsident den 23. Oktober bad os om, og ikke som Partimænd i snævreste Forstand. Lad os alle 107, vi, som er valgte paa denne Sag og paa dens Gennemførelse, sætte Sagen over Personerne, Sagen over Partierne, Sagen, Grundlovssagen, over os alle.

J. C. Christensen: Lad mig sige det straks: Venstre er imod dette Forslag til Beslutning af Folketinget, fordi dette Forslag er baade nyttigt og overflødigt og derfor skadeligt, og det, hvad enten man ser paa dets formelle Side eller paa dets Indhold. Den formelle Side er jo den, at Forslagsstillerne opfordrer Folketinget til officielt at henvende sig til den konsti-

tutionelle Konge for af ham at faa et Svar i en Sag, som paa fuldkommen korrekt og konstitutionel Maade er afgjort; det kommer man ikke om ved. Forinden jeg gaar videre, skal jeg gøre en Bemærkning om, at Forslagsstillerne ikke har antydnet, paa hvilken Maade denne Beslutning, hvis den vedtages, skal overbringes Hans Majestæt Kongen. I tidligere Tid er det sket paa forskellig Maade. I 1885, da en Adresse til Hans Majestæt Kongen blev vedtaget her i Folketinget, valgtes foruden Folke-tingets Formand og Viceformænd 12 af Tingets Medlemmer til at overbringe Adres- sen. Det skete paa en meget højtidelig Maade. Man kørte den korte Vej hen til Amalienborg og Adressen blev saa oplæst for Kongen i Overværrelse af Konseilspræsidenten. Senere har man benyttet en anden Fremgangsmaade, idet Tingets Præsidium har overbragt Adressen til Kongen. Der er nu imidlertid sket det, at Tingets Præsidium ikke længere ganske dækker dets ledende Flertal. Jeg ved derfor ikke, om Forslagsstillerne har udtænkt en helt ny Maade, hvorpaa denne Beslutning, hvis den vedtages, skal overbringes til Kongen. Derom har vi intet hørt. Men det skal jeg ikke opholde mig ved; vi faar det maaske at vide, naar Forslaget bliver vedtaget. Det formelt uheldige fremgaar ogsaa alene deraf, at naar Adressen, hvis den bliver vedtaget, overbringes Kongen, giver Kongen ikke noget privat Svar; det kan en konstitutionel Konge ikke gøre. Kongen giver et officielt Svar, og det gives paa Ministerens Ansvar. Ved Siden af Kongen staar der en Minister, og det er paa hans Ansvar, at Svaret afgives. At der er noget formelt urigtigt i det hele, fremgaar saa-ledes tydeligt af, at man kommer og an-moder om et officielt Svar i en Sag, der paa fuldkommen korrekt Maade er afgjort.

Den ærede Ordfører for Forslagsstil- lerne anvendte en god Time for at for- klare, at Valgene ikke havde givet det Ud- fald, at de samvirkende Partier, Socialde- demokraterne og de Radikale her i Tinget, i Virkeligheden havde Magten og dermed ogsaa Ansvaret. Jeg kan godt forstaa, at der skulde anvendes megen Tid til at be- vise, at Magten nu ikke ligger hos disse to Partier. Jeg tror ikke, det lykkes, trods det ærede Medlems Veltalenhed og den